Administracinė byla Nr. eA-151-556/2017
Teisminio proceso Nr. 3-61-3-08019-2013-7
Procesinio sprendimo kategorija 1.2.3; 12.16.1.3
(S)

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

S P R E N D I M A S
LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2017 m. spalio 4 d.
Vilnius

Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Ramūno Gadliausko (kolegijos pirmininkas), Romano Klišausko ir Arūno Sutkevičiaus (pranešėjas), teismo posėdyje rašytinio proceso ir apeliacine tvarka išnagrinėjo administracinę bylą pagal pareiškėjo uždarosios akcinės bendrovės „Vakarų Baltijos laivų statykla“ apeliacinį skundą dėl Vilniaus apygardos administracinio teismo 2014 m. gruodžio 9 d. sprendimo administracinėje byloje pagal atsakovo Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos skundą pareiškėjui uždarajai akcinei bendrovei „Vakarų Baltijos laivų statykla“ dėl sprendimo panaikinimo.

Teisėjų kolegija

n u s t a t ė:

I.

1. Atsakovas Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – ir atsakovas, Inspekcija) skundu kreipėsi į teismą, prašydamas panaikinti Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – ir Mokestinių ginčų komisija, MGK) 2013 m. lapkričio 28 d. sprendimą Nr. S-185 (7-195/2013).

2. Atsakovas paaiškino, kad, vadovaudamasi Akcizų, sumokėtų už akcizais apmokestinamas prekes, nurodytas Lietuvos Respublikos akcizų įstatymo 19 straipsnio 1 dalies 1 ir 5 punktuose, 5 ir 6 dalyse, grąžinimo taisyklių, patvirtintų Lietuvos Respublikos finansų ministro 2002 m. birželio 13 d. įsakymu Nr. 165, Atsargų laivams ir orlaiviams bei degalų, skirtų naudoti orlaivių gamybai, remontui, bandymams, eksploatavimui ir aptarnavimui, tiekimo taisyklių, patvirtintų Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. gegužės 30 d. nutarimu 792 (toliau – ir Atsargų tiekimo taisyklės), ir Akcizų grąžinimo prašymų pildymo taisyklių, patvirtintų Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2002 m. rugpjūčio 30 d. įsakymu Nr. 255 (toliau – ir Akcizų grąžinimo taisyklės), nuostatomis, išnagrinėjo 2013 m. birželio 25 d. gautą ir 2013 m. liepos 17 d. patikslintą pareiškėjo uždarosios akcinės bendrovės „Vakarų Baltijos laivų statykla“ (toliau – ir pareiškėjas, UAB „Vakarų Baltijos laivų statykla“) prašymą grąžinti sumokėtus akcizus už akcizais apmokestinamas prekes, panaudotas Lietuvos Respublikos akcizų įstatyme nurodytiems tikslams, ir 2013 m. rugpjūčio 21 d. sprendimu Nr. (19.42-10)-369-57 nusprendė pareiškėjo prašymo netenkinti. Pareiškėjas, nesutikdamas su atsakovo sprendimu, kreipėsi į Mokestinių ginčų komisiją kuri 2013 m. lapkričio 28 d. sprendimu

Nr. S-185 (7-195/2013) panaikino Inspekcijos 2013 m. rugpjūčio 21 d. sprendimą Nr. (19.42-10)-369-57. Atsakovas su šiuo sprendimu nesutiko manydamas, kad Mokestinių ginčų komisija netinkamai išaiškino ir pritaikė materialinės teisės normas bei neteisingai taikė teismų praktiką. Atsakovas skunde pažymėjo, jog akcizais apmokestinamų prekių tiekimas – pardavimas yra valstybės griežtai reguliuojama sritis, todėl Vyriausybė nustatė tam tikras būtinas sąlygas, kokie subjektai turi teisę tiekti akcizais apmokestinamas prekes, kurios gali būti atleistos nuo akcizo Lietuvos Respublikos akcizų įstatymo 19 straipsnio 1 dalies 5 punkto taikymo prasme. Nagrinėjamu atveju yra aktualios Atsargų tiekimo taisyklių nuostatos, kurių 3 punkte yra numatyta, kad asmuo, tiekiantis atsargas, kiekvienai teisės aktų nustatytai licencijuojamai komercinei ūkinei veiklos sričiai privalo turėti galiojančią licenciją. Pareiškėjas iš uždarosios akcinės bendrovės „GINDANA“ (toliau – ir UAB „GINDANA“) 2013 m. balandžio 30 d. įsigijo 80 600 litrų dyzelino, kurį vėliau pardavė įmonei MPV „EVA“, nors licencijos tiekti atsargas laivams, bei degalų, skirtų naudoti orlaivių gamybai, remontui, bandymams, eksploatavimui ir aptarnavimui, neturėjo. Tokiu atveju, atsakovo vertinimu, pareiškėjo prašymas grąžinti akcizą neatitinka Atsargų tiekimo taisyklių reikalavimų. Pareiškėjas, neturėdamas licencijos parduoti kuro kaip atsargų laivams, neturėjo teisės taikyti Akcizų įstatymo 19 straipsnio 1 dalies 5 punkto nuostatų – parduoti akcizais apmokestinamų prekių be akcizo ir neįgijo teisės susigrąžinti akcizą už iš UAB „GINDANA“ įsigytą kurą. Mokestinių ginčų komisija savo sprendimą grindžia tuo, kad atitinkamų procedūrų nesilaikymas ir atitinkamos licencijos neturėjimas, kaip tai suprantama pagal Akcizų įstatymo 19 straipsnį 4 dalį bei Akcizų grąžinimo taisyklių ir Atsargų tiekimo taisyklių nuostatas, nesudaro pagrindo pareiškėjui negrąžinti sumokėto akcizo. Mokestinių ginčų komisija savo priimto sprendimo teisinius argumentus grindžia protingumo, teisingumo bei gero administravimo principais, tačiau atsakovas pažymėjo, jog Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo 2006 m. kovo 14 d. nutarime yra įtvirtintas teisinės valstybės principas, jog teisinėje valstybėje niekas negali gauti naudos iš savo neteisėtų veiksmų. Teisės pažeidimų padariniai jokiais pagrindais ir jokiomis aplinkybėmis negali būti įteisinti (legalizuoti) vėliau priimtais kokių nors institucijų ar pareigūnų sprendimais.

3. Pareiškėjas UAB „Vakarų Baltijos laivų statykla“ atsiliepimu į pareiškėjo skundą prašė skundą atmesti kaip nepagrįstą; priteisti visas pareiškėjo patirtas bylinėjimosi išlaidas.

4. Pareiškėjas paaiškino, kad jis neužsiima licencijuojama komercine ūkine veikla – naftos produktų prekyba. Dėl to jis neprivalo turėti atitinkamos licencijos pagal teisės aktus, kurie reglamentuoja licencijų reikalavimą ir išdavimą nustatytai licencijuojamai komercinei veiklai. Dėl šios priežasties Inspekcijos reikalavimas pateikti naftos produktų prekybos licenciją yra nepagrįstas. Atsižvelgiant į tai, kad šios licencijos neturėjimas yra vienintelis atsakovo argumentas dėl akcizo negrąžinimo, Inspekcijos sprendimas negrąžinti pareiškėjui akcizo yra nepagrįstas ir neteisėtas.

5. Akcentavo, kad nagrinėjamu atveju, kai naftos produktai buvo perduoti užsakovui, pareiškėjas neatliko nė vieno didmeninei prekybai kvalifikuoti būtino veiksmo – pati negamino, nemaišė ir nuosavybės teise neįsigijo šių naftos produktų. Naftos produktų užsakymas buvo vykdomas užsakovo pavedimu ir naudai – degalai buvo skirti išimtinai pagal Laivo statybos sutartį statomam laivui „EVA“ ir į jį tiesiogiai pristatyti. Be to, degalus pristatė tiesiogiai į laivą UAB „GINDANA“. Pareiškėjo veikla yra laivų statyba. Užsakovui buvo pastatytas laivas, kuris po užbaigimo ir užsakovui jį perėmus savo nuosavybėn iš Klaipėdos uosto išplaukė sava eiga. Tuo tikslu laivui buvo reikalingi degalai, kuriuos parūpino pareiškėjas pagal užsakovo pavedimą. UAB „GINDANA“ degalus atgabeno į uostą ir pakrovė tiesiai į laivą.

II.

6. Vilniaus apygardos administracinis teismas 2014 m. gruodžio 9 d. sprendimu atsakovo Inspekcijos skundą tenkino ir panaikino Mokestinių ginčų komisijos sprendimą.

7. Teismas konstatavo, kad ginčo esmė – ar yra pagrindas pareiškėjui grąžinti 83 873 Lt akcizą už kurą, kurį bendrovė deklaravo panaudojusi paskirčiai, numatytai Lietuvos Respublikos akcizų įstatymo 19 straipsnio 1 dalies 5 punkte, t. y. patiekusi kurą kaip atsargas laivams ir (arba) orlaiviams, vežantiems keleivius ir (arba) krovinius tarptautiniais maršrutais.

8. Teismas nurodė, kad Atsargų tiekimo taisyklių 1 punkte nustatyta, kad atsargų laivams ir orlaiviams bei degalų, skirtų naudoti orlaivių gamybai, remontui, bandymams, eksploatavimui ir aptarnavimui, tiekimo taisyklės reglamentuoja Bendrijos prekių tiekimą Lietuvos Respublikoje laivams ir orlaiviams, neatsižvelgiant į jų registracijos valstybę, kai naudojamasi Akcizų įstatymo 17 straipsnio 1 dalies 5 punkto ir (arba) 41 straipsnio 1 dalies 1 ir (arba) 2 punktų ir (arba) Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymo 44 straipsnio nuostatomis. Pagal šių taisyklių 3 punktą, asmuo, tiekiantis atsargas, kiekvienai teisės aktų nustatytai licencijuojamai komercinei ūkinei veiklos sričiai privalo turėti galiojančią licenciją. Nagrinėjamu atveju remiantis byloje nustatytomis aplinkybėmis pareiškėjas iš UAB „GINDANA“ 2013 m. balandžio 30 d. įsigijo nuosavybėn 80 600 litrų dyzelino, kurį vėliau pardavė įmonei Maritime OŪ, nors licencijos tiekti atsargas laivams, bei degalų, skirtų naudoti orlaivių gamybai, remontui, bandymams, eksploatavimui ir aptarnavimui neturėjo. Atitinkamai teismas atsakovo poziciją, kad pareiškėjas, neturėdamas licencijos parduoti kuro kaip atsargų laivams, neturėjo teisės taikyti Akcizų įstatymo 19 straipsnio 1 dalies 5 punkto nuostatų – parduoti akcizais apmokestinamų prekių be akcizo ir neįgijo teisės susigrąžinti akcizą už iš UAB „GINDANA“ įsigytą kurą, pripažino pagrįsta. Atsargų tiekimo taisyklių 3 punkte naudojama sąvoka „privalo“, tai yra – nustatytas imperatyvas. Reglamentavimas griežtas, išlygos atsargų tiekėjui nenustatytos. Todėl Mokestinių ginčų komisijos 2013 m. lapkričio 28 d. sprendimas panaikintas. Vertinta, kad jis nepagrįstas, nes neatsižvelgta į minėto reikalavimo privalomumą.

III.

9. Pareiškėjas apeliaciniu skundu prašo panaikinti Vilniaus apygardos administracinio teismo 2014 m. gruodžio 9 d. sprendimą ir priimti naują sprendimą – palikti galioti Mokestinių ginčų komisijos 2013 m. lapkričio 28 d. sprendimą Nr. S-185 (7-195/2013). Apeliacinis skundas grindžiamas šiais argumentais:

(1) Akcizų įstatymo 19 straipsnio 1 dalies 5 punkte yra įtvirtintas atvejis, kai nuo akcizų yra atleidžiamos akcizais apmokestinamos prekės: kai jos yra tiekiamos kaip atsargos laivams ir (arba) orlaiviams, vežantiems keleivius ir (arba) krovinius tarptautiniais maršrutais. Vienintelė sąlyga akcizų lengvatos taikymui pagal šią Akcizų įstatymo nuostatą yra atsargų tiekimas nurodytą kriterijų atitinkantiems laivams (arba orlaiviams). Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 4 straipsnio 1 dalį, mokestinės lengvatos gali būti nustatomos tik atitinkamų mokesčių įstatymais. Tai reiškia, jog jokie kiti teises aktai, tarp jų ir Akcizų grąžinimo taisyklės bei Atsargų tiekimo taisyklės, negali nustatyti kitokių lengvatų taikymo sąlygų nei yra nustatomos Akcizų įstatyme ar riboti jų taikymą. Akcizų įstatymo 19 straipsnio 1 dalies 5 punkte nėra nurodyta, kad akcizų lengvata gali pasinaudoti tik tam tikrus reikalavimus atitinkantys subjektai (šiuo atveju tik turintys licenciją prekiauti degalais). Nei Atsargų tiekimo taisyklėse, nei Akcizų grąžinimo taisyklėse nėra užsimenama apie galimybę mokesčių administratoriui netaikyti akcizų lengvatos arba atsisakyti grąžinti sumokėtą akcizą tuo pagrindu, kad mokesčių mokėtojas neturi atitinkamos licencijos verstis tam tikra veikla;

(2) pareiškėjui dėl jo veiklos pobūdžio netgi nebuvo atsiradusi pareiga turėti licenciją degalų prekybai. Tą pažymi ir Mokestinių ginčų komisijos savo sprendime. Licencijavimo santykiai nėra susiję su mokestiniais teisiniais santykiais, t. y. licencijos turėjimo negalima sieti su tam tikros mokestinės teises ar pareigos atsiradimu, nebent ji būtų nustatyta mokesčių įstatyme kaip sąlyga mokestinės lengvatos taikymui, kaip to reikalauja Mokesčių administravimo įstatymo 4 straipsnio 1 dalis. Pareiškėjas niekada nevykdė ir nevykdo veiklos, susijusios su energetinių produktų prekyba, neturi tam jokių techninių pajėgumų. Pareiškėjas, sudarydamas degalų pirkimo-pradavimo sutartį su UAB „GINDANA“, veikė kaip tarpininkas, faktinį degalų tiekimą užtikrino UAB „GINDANA“;

(3) Inspekcija nėra kompetentinga spręsti dėl pareiškėjo pareigos įsigyti atitinkamą licenciją, kadangi tokia kompetencija yra suteikiama kitoms valstybes institucijoms.

(4).Mokesčių administravimo įstatymo 10 straipsnyje įtvirtintas bendras mokestinių teisinių santykių principas, pagal kurį pirmenybė turi būti teikiama ne šių santykių dalyvių veiklos formaliai išraiškai, o tokių veiksmų turiniui. Akivaizdu, jog, net jei pareiškėjas ir neatitiktų tam tikrų formalių reikalavimų (nors pareiškėjas nesutinka, kad tie formalūs reikalavimai turėti licenciją yra pagrįsti), tačiau juos atitinka faktinis degalų tiekėjas, realiai egzistuoja visos įstatyme nustatytos sąlygos, kurių pagrindu pareiškėjas turi teisę susigrąžinti sumokėtą akcizo mokestį.

VI.

10. Nagrinėdamas pareiškėjo apeliacinį skundą, Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas 2016 m. kovo 8 d. nutartimi kreipėsi į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą (toliau – ir Teisingumo Teismas) su prašymu priimti prejudicinį sprendimą pateiktais klausimais.

11. Teisingumo Teismas 2017 m. liepos 13 d. sprendimu byloje *Vakarų Baltijos laivų statykla* (C-151/16) išaiškino, kad:

(1) 2003 m. spalio 27 d. Tarybos direktyvos 2003/96/EB, pakeičiančios Bendrijos energetikos produktų ir elektros energijos mokesčių struktūrą (toliau – ir Direktyva 2003/96), 14 straipsnio 1 dalies c punktas turi būti aiškinamas taip, kad šioje nuostatoje numatytas atleidimas nuo mokesčio taikomas degalams, panaudotiems nuplukdyti laivui be krovinio iš vienos (šiuo atveju laivo statybos vietos) valstybės narės uosto į kitos valstybės narės uostą, kad ten į laivą būtų pakrautos prekės, kurias paskui reikia nugabenti į trečios valstybės narės uostą;

(2) Direktyvos 2003/96 14 straipsnio 1 dalies c punktas turi būti aiškinamas kaip draudžiantis valstybės narės teisės aktą, kaip antai nagrinėjamą pagrindinėje byloje, pagal kurį neleidžiama pasinaudoti šioje nuostatoje numatytu atleidimu nuo mokesčio tuo pagrindu, kad energetikos produktai į laivą patiekti nesilaikant šiame akte numatytų formalių reikalavimų, nors šis tiekimas tenkina visas aptariamoje nuostatoje numatytas atleidimo taikymo sąlygas.

Teisėjų kolegija

k o n s t a t u o j a:

V.

12. Byloje nagrinėjamas mokestinis ginčas yra kilęs dėl atsakovo Inspekcijos 2013 m. rugpjūčio 21 d. sprendimo dėl akcizų grąžinimo Nr. (19.42-10)-369-57, kuriuo buvo atsisakyta tenkinti pareiškėjo prašymą sugrąžinti (įskaityti) už degalus sumokėtą akcizą.

13. Pagal pareiškėjo apeliacinį skundą byla Lietuvos vyriausiajame administraciniame teisme buvo pradėta nagrinėti iki 2016 m. liepos 1 d. Todėl, vadovaujantis Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo Nr. VIII-1029 pakeitimo įstatymo (2016 m. birželio 2 d. įstatymas Nr. XII-2399) 8 straipsnio 2 dalimi, ši administracinė byla nagrinėtina pagal tvarką, galiojusią iki 2016 m. liepos 1 d.

14. Skundą dėl šio sprendimo nagrinėjusi Mokestinių ginčų komisija 2013 m. lapkričio 28 d. sprendimu Nr. S-185 (7-195/2013) pripažino, kad mokesčių administratorius nepagrįstai atsisakė grąžinti minėtą akcizą ir panaikino jo sprendimą. Savo sprendimą Mokestinių ginčų komisija iš esmės motyvavo aplinkybe, jog atsakovo nurodyti neatitikimai norminių teisės aktų reikalavimams yra formalūs ir negali paneigti pareiškėjo teisės į mokesčio lengvatą. Nesutikdamas su tokiu Mokestinių ginčų komisijos sprendimu (vertinimu) atsakovas pateikė skundą teismui.

15. Šiuo aspektu teisėjų kolegija pirmiausia primena, kad, vadovaujantis Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 2 dalimi, teisę apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą dėl mokestinio ginčo centrinis mokesčių administratorius turi tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Tokiu atveju administraciniam teisme nagrinėjamo mokestinio ginčo (administracinės bylos) ribas apibrėžia

būtent šioje nuostatoje minimas skirtingas ginčo teisinių santykių kvalifikavimui aktualių teisės normų interpretavimas (sprendžiamas tik ginčas dėl teisės).

16. Kaip matyti iš atsakovo pirmosios instancijos teismui teikto skundo argumentų, centrinis mokesčių administratorius iš esmės nesutinka su Mokestinių ginčų komisijos vertinimu, kad jo nurodyti pareiškėjo padaryti pažeidimai yra formalūs ir negalintys paneigti teisės susigrąžinti akcizą, sumokėtą už ginčo degalus. Konkrečiai ginčas kyla dėl to, ar pareiškėjo teisę į ginčo degalų neapmokestinimą paneigia aplinkybė, jog jo (pareiškėjo) atliktas ginčo degalų tiekimas neatitiko Vyriausybės 2002 m. gegužės 30 d. nutarimu Nr. 792 (toliau tekste remiamasi Vyriausybės 2004 m. balandžio 28 d. nutarimo Nr. 522 redakcija) patvirtintų Atsargų laivams ir orlaiviams bei degalų, skirtų naudoti orlaivių gamybai, remontui, bandymams, eksploatavimui ir aptarnavimui, tiekimo taisykles (toliau – ir Tiekimo taisyklės) reikalavimų, o būtent – turėti leidimą (licenciją) vykdyti šį tiekimą (3 p.), neišrašytas ir nepateiktas atsargų į laivą pakrovimo važtaraštis (11 p.) bei nesurašyta atitinkamo turinio PVM sąskaita faktūra (13 p.).

VI.

17. Šioje byloje priimta Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2016 m. kovo 8 d. nutartimi, kuria buvo nutarta kreiptis į Teisingumo Teismą dėl prejudicinio sprendimo priėmimo, be kita ko, buvo konstatuota, jog, tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė nagrinėjamu atveju, pareiškėjo atliktas degalų tiekimas turėjo būti kvalifikuojamas pagal Akcizų įstatymo 43 straipsnio 1 dalies 2 punktą (2010 m. lapkričio 30 d. įstatymo Nr. XI-1185 redakcija) numatantį, kad nuo akcizų atleidžiami „laivų degalai, kurie tiekiami laivų navigacijos Europos Sąjungos vandenyse tikslams (įskaitant žvejybą) <...>“.

18. Susipažinusi su proceso šalių keliamais reikalavimais bei pateiktais paaiškinimais, skundžiamų atsakovo, Mokestinių ginčų komisijos bei pirmosios instancijos teismo sprendimais, surinktais įrodymais ir kita bylos medžiaga, įvertinusi proceso šalių paaiškinimus, pateiktus po Teisingumo Teismo sprendimo, teisėjų kolegija, nekartodama tų pačių argumentų, patvirtina minėtoje nutartyje pateiktą vertinimą dėl ginčo teisinių santykių kvalifikavimo pagal Akcizų įstatymo 43 straipsnio 1 dalies 2 punktą (2010 m. lapkričio 30 d. įstatymo Nr. XI-1185 redakcija).

19. Šia įstatymo nuostata į nacionalinę teisę yra perkeliamas iš esmės identiškas 2003 m. spalio 27 d. Tarybos direktyvos 2003/96/EB, pakeičiančios Bendrijos energetikos produktų ir elektros energijos mokesčių struktūrą, su paskutiniais apkeitimais, atliktais 2004 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 2004/75/EB (toliau – ir Direktyva 2003/96) 14 straipsnio 1 dalies c punktas.

20. Susipažinus su byloje surinktais įrodymais, juos *inter alia* vertinant pagal Administracinių bylų teisenos įstatymo 57 straipsnio 6 dalyje nustatytas proceso taisykles, bei atsižvelgiant į Teisingumo Teismo 2017 m. liepos 13 d. sprendimo byloje *Vakarų Baltijos laivų statykla* (C-151/16) rezoliucinės dalies pirmame punkte pateiktą išaiškinimą, nagrinėjamu atveju pripažintina, jog ginčo degalų tiekimas atitiko materialiąsias sąlygas jų (patiektų degalų) neapmokestinti, numatytas Direktyvos 2003/96 14 straipsnio 1 dalies c punkte bei, atitinkamai, Akcizų įstatymo 43 straipsnio 1 dalies 2 punkte (2010 m. lapkričio 30 d. įstatymo Nr. XI-1185 redakcija). Atsakovas iš esmės šios aplinkybės neneigia.

21. Minėtame Teisingumo Teismo 2017 m. liepos 13 d. sprendime taip pat buvo konstatuota, jog Direktyvos 2003/96 14 straipsnio 1 dalies c punktas turi būti aiškinamas kaip draudžiantis valstybės narės teisės aktą, pagal kurį neleidžiama pasinaudoti šioje nuostatoje numatytu atleidimu nuo mokesčio tuo pagrindu, kad energetikos produktai į laivą patiekti nesilaikant šiame akte numatytų formalių reikalavimų, nors šis tiekimas tenkina visas aptariamoje nuostatoje numatytas atleidimo taikymo sąlygas.

22. Šiuo apsektu primintina, kad, vadovaujantis Teisingumo Teismo praktika, nacionalinis teismas, neperžengdamas savo kompetencijos ribų, įpareigotas taikyti Europos Sąjungos teisės nuostatas, privalo užtikrinti visišką šių nuostatų veikimą, jei būtina, savo iniciatyva atsisakydamas taikyti bet kokią, net vėlesnę, joms prieštaraujančią nacionalinės teisės nuostatą, ir šis teismas neprivalo prašyti arba laukti, kol ši nuostata bus panaikinta teisėkūros arba kitokiomis

konstitucinėmis priemonėmis (pvz., žr. Teisingumo Teismo 1978 m. kovo 9 d. sprendimo byloje *Simmenthal*, 106/77, 21 ir 24 p.; 2003 m. kovo 20 d. sprendimo byloje *Kutz Bauer*, C‑ 187/00, 73 p.; 2005 m. gegužės 3 d. sprendimo sujungtose bylose *Berluskoni ir kt.*, C‑ 387/02, C‑ 391/02 ir C‑ 403/02, 72 p.; 2009 m. lapkričio 19 d. sprendimo byloje *Filipiak*, C‑ 314/08, 81 p. ir kt.).

23. Atsižvelgusi į šią Teisingumo Teismo praktiką, vadovaudamasi minėtame prejudiciniame sprendime byloje *Vakarų Baltijos laivų statykla* pateiktu aiškiu ir besąlygišku Europos Sąjungos teisės normų išaiškinimu bei remdamasi šiame baigiamajame teismo akte pateiktu vertinimu, teisėjų kolegija konstatuoja, jog, atveju, kai tenkinamos esminės (materialiosios) energinių produktų atleidimo nuo akcizų sąlygos, nurodytos Akcizų įstatymo 43 straipsnio 1 dalies 2 punkte (2010 m. lapkričio 30 d. įstatymo Nr. XI-1185 redakcija; Direktyvos 2003/96 14 str. 1 d. c p.), šie produktai negali būti apmokestinami remiantis vien tik aplinkybe, jog nebuvo paisoma poįstatyminiame teisės akte nustatytų formalių reikalavimų (tinkamų apskaitos dokumentų neišrašymu; licencijos verstis tam tikra veikla neturėjimu ir kt.).

24. Šiomis aplinkybėmis teisėjų kolegija konstatuoja, jog Mokestinių ginčų komisija, nors ir kitais argumentais nei išdėstyti šiame baigiamajame teismo akte, iš esmės priėmė teisėtą ir pagrįstą sprendimą. Todėl pareiškėjo apeliacinis skundas tenkintinas ir pirmosios instancijos teismo sprendimas naikintinas priimant naują sprendimą – atsakovo skundą atmesti.

Vadovaudamasi Administracinių bylų teisenos įstatymo 140 straipsnio 1 dalies 2 punktu, Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo teisėjų kolegija

n u s p r e n d ž i a:

Pareiškėjo uždarosios akcinės bendrovės „Vakarų Baltijos laivų statykla“ apeliacinį skundą tenkinti.

Panaikinti Vilniaus apygardos administracinio teismo 2014 m. gruodžio 9 d. sprendimą ir priimti naują sprendimą – atmesti atsakovo Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos skundą kaip nepagrįstą.

Sprendimas neskundžiamas.

Teisėjai Ramūnas Gadliauskas

Romanas Klišauskas

Arūnas Sutkevičius